

Mary Alice Monroe
DÉLI KARÁCSONY

„Minden lélekben van egy kis szivárvány...”
(Reményik Sándor)

Mary Alice Monroe

DÉLI
KARÁCSONY

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
A Lowcountry Christmas

Copyright © 2016 by Mary Alice Monroe, Ltd.
All rights reserved.

Hungarian translation © Chovanecz-Molnár Éva

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
CHOVANECZ-MOLNÁR ÉVA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2064-7115
ISBN 978 963 452 187 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

1. fejezet

Washington, D. C., 2010. november 30.

Taylor

Karácsonyra hazamegyek. Vissza McClellanville-be, az óceánhoz. Vissza a családomhoz.

Büszke vagyok rá, hogy egy garnélahalász fia vagyok. Vanak, akik a széles mezőket figyelve a sarjadó növényekre gondolnak, mi, McClellanek a vizet pásztázzuk, és a garnélák járnak az eszünkben. A garnélahalászat kemény munka – hosszú órákig tartó gürcölés az irgalmatlan napsütésben, miközben az izmaink a tengerből kihúzott, garnélától dagadó hálónak feszülnek. A kezemen még mindig ott vannak a sebhelyek, amelyeket hosszú éveken át a garnéla és a járulékos fogás szétválogatása közben szereztem. Embert próbáló meló... de pezdítő. A vérünkben van. Odakint a tengeren szilaj, zabolátlan, szabad sós vízi cowboyok vagyunk. A vizek csavargói. Büszkén viselem a McClellan nevet. Amióta az eszemet tudom, az apám, Alistair – akit mindenki csak kapitánynak hív – a *Miss Jennyt* kormányozta, ami anyámról kapta a nevét, és a legnagyobb halászhajó a környéken. Amint jární tudtam, már én is ott dolgoztam a *Miss Jennyn*. Így megy ez ebben az üzletágban – családi biznisz.

Büszkén viselem a gyűrűt is. Charlestonban, a Citadelen végeztem, én voltam az első a családban, aki diplomát szerzett. Nem sűrűn látja az ember olyan büszkének az apját, hogy könnybe lábad a szeme. Pláne ha olyan kemény, tengeren edződött férfi, mint a kapitány. Sosem felejttem el.

Büszke vagyok, hogy tengerészgyalogos lehetek. Tengerész fia vagyok, és olyan férfiak leszármazottja, akik idegen országokban vívott háborúban szolgálták a hazájukat. Amint lediplomáztam, tisztként bevonultam a seregbe. „Merj vezetni!” – ez volt a Citadel jelmondata, és én ezt is tettem. Kiképzés után a Közel-Keletre hajóztam, hogy egy szakaszt vezessek. Afganisztánban egy védőkörzet fenntartása volt a feladatunk. Hatalmas területen járőröztünk a sivatagban csempészáru és felkelők után kutatva, titkos fegyver- és hadianyagraktárakkal rendelkező csempészek forró nyomát követve száguldottunk a perzselő homokon. A kis falvak is hasonló védelmet kaptak.

Talán hihetetlenül hangzik, de a sivatag és az óceán hasonlít egymásra. Mindkettő olyan mérhetetlenül óriási, hogy az szinte felfoghatatlan. Utaztam a kegyetlen napsütésben egy Humveeban, kilométereken át a végtelen homokon, és hajóztam a sötét tengeren egy halászhajón, amikor a hajnal pírja megjelent a horizonton, és mindkét helynek megtapasztaltam a hatalmasságát. Mindkét helyen aprónak és jelentéktelennek éreztem magam. Magányosnak és elszigeteltnek. A sivatag és a tenger is könnyörtelen terep, nem tűri az ostobákat.

Büszkeséggel tölt el, hogy jó vezető vagyok. És nem az ön-hittség beszél belőlem. Azért mondom, hogy érthető legyen, miért nyomaszt a bűntudat, hogy engem hazaküldtek, miközben néhány emberem sosem térhet vissza.

A *Bibliában* az áll, hogy „az összeomlást gőg előzi meg”.^{*} Ezt én is csak megerősíteni tudom.

Vége a hálaadásnak, és indul a karácsonyi készülődés. Én viszont öröm helyett rettegek az elmémben ólálkodó háborús emlékektől. Olyanok, mint azok az átkozott pokolgépek, amelyek csak a jelre várnak, hogy felrobbanjanak és széttépjenek, mint az a bomba azon a poros afgán úton. Ami össze-

^{*} A *Bibliából* származó idézeteket a Magyar Bibliatársulat új fordítású *Bibliája* szerint közöljük. – *A szerk.*

törte a csontjaimat. Megperzselte a testem és a lelkem. Mégis azt mondják, szerencsés vagyok.

Hazamehetek, mert az orvosok szerint felépültem. Én meg csak csóválom a fejem, és azt gondolom: *Bolondok*. Lehet, hogy a törött csontjaim összeforrtak, de az agyam biztosan nem gyógyult meg. A fejemben lévő sebek sokkal súlyosabbak bármelyik sérülésnél. Nem akartam elhagyni a kórházat – ott biztonságban éreztem magam. Jobban érzem magam a hozzám hasonló, sérült katonák közt, mint a családommal. De azt mondták, mennem kell, hát megyek. Kivettem egy olcsó lakást a kórház közelében. Bevackoltam magam oda, nem mertem kimenni emberek közé. Magányos és elszigetelt lettem. Az orvosok azt javasolták, hogy látogassak el a családomhoz az ünnepekre. Hová is mehetne az ember, ha nem a családjához, ha sehová sem mehet? Úgyhogy, mint a dalban, karácsonyra otthon leszek.

Mintha a vesztembe rohannék.

– Víg karácsonyt, bácsikám! Az Isten tartsa meg! –
harsant egy derűs hang. Scrooge unokaöcs-
cséé volt, aki olyan váratlanul toppant be, hogy
Scrooge csak a szavaira kapta fel a fejét.

– Badarság! – dörmögte Scrooge. – Humbug!

Charles Dickens: *Karácsonyi ének*

Miller

A karácsonyban van valami varázslatos. Különben mivel magyaráznánk, hogy mindenki izgatott lesz, amikor beköszönt a december?

Vagy az emberek arcára kiülő mosolyt, amikor meghallják valamelyik vidám karácsonyi dalt, vagy meglátják a kirakatokban a karácsonyi dekorációt? Én nem hiszek a Mikulásban. Ahhoz már nagyfiú vagyok. Elmúltam tíz. De azt elismerem, hogy a karácsonyt még mindig nagyon várom.

És ezzel nem vagyok egyedül. Amint vége lett a hálaadásnak, a pulyka illata még ki sem szellőzött a konyhából, de Bubba, Tom, Dill és én már azon vitatkoztunk, mit érdemesebb kérni karácsonyra – Xboxot vagy PlayStationt. Én személy szerint a PlayStationre szavazok. De bármelyiknek nagyon tudnék örülni. Nekem most csak egy Xboxom van, amit a bátyámtól, Taylortól örököltem. Taylor elment Afganisztánba, és lepszolta nekem, hogy használhatom, amíg nincs itthon. Apa azt mondja, nem szereti ezeket a videójátékokat, inkább játsszak odakint, de tudom, hogy csak azért mondja, mert drágák. Anya szerint egy vagyomba kerülnek. Bubba apukája valami nagyfőnök az elektromos műveknél. A Jeremy folyó mellett laknak egy tök jó, új házban. Nem mintha irigy lennék. De az a helyzet, hogy Bubba tudja, bármelyiket is kéri, megkapja. Mi, többiek nagyjából csak reménykedhetünk.

Oké, nem mindannyian. Én még csak nem is reményke-

dem. Az apukám egy halászhajó kapitánya. Volt. Azt hiszem, jobb lesz, ha ezt megszokom. Kemény idők járnak a garnélahalászokra. Apa kitartott, ameddig csak bír, de a drága üzemanyaggal és az olcsó importgarnélával már nem versenyezhetett. Úgyhogy hálaadás után végleg kikötötte a hajót. Itthon nem beszélünk róla, de mindannyiunknak ez jár az eszében. Most mihez kezdünk?

Apa világeletében garnélahalász volt. Ahogyan az ő apja is – generációról generációra. Én is az akartam lenni, ha felnövök. Miller McClellannek hívnak. Ennek a névnek hosszú története van. Halászok leszármazottja vagyok, akik már akkor itt éltek, amikor a várost alapították.

Apa szorgalmas ember, és okos. Ügyes, jól bánik a gépekkel, és akármit meg tud javítani. Időnként beáll egy másik halászhajóhoz, de jobbára ház körüli, kisebb építési munkákat vállal, mikor mi adódik. Anya is keményen dolgozik, házaknál takarít. Mindig azt mondja, hogy ne izguljak.

– Megleszünk.

De abból, hogy a boltban készpénzzel fizet, és gondosan megszámlolja az aprót, tudom, hogy pénzsűkében vagyunk. Úgyhogy tutira veszem, hogy idén se PlayStation, se Xbox nem lesz a fa alatt. Szerintem nem is fogok kérni.

Meg amúgy is van valami más, amit szeretnék. Valami sokkal jobb. Akarok egy kutyát. De nem akármilyet – hanem egy bizonyos kiskutyát. Nem lesz könnyű menet, de azt hiszem, idén összejöhet. Így már érthető, amit a karácsonyról mondtam? Ilyenkor lehet reménykedni.

Suli után Dill-lel fogtuk a bringánkat, és áttekertünk hozzájuk a városon. Dill a legjobb barátom. Az igazi neve Dillard, az anyukája családneve után, ahogy nekem a Miller, de én csak Dillnek hívom. Az ő apukája is garnélahalász a saját hajóján. Amint járni tudtunk, mindketten halászhajón dolgoztunk, és ez szorosan összeköt minket.

McClellanville különleges hely. Oké, én elfogult vagyok a nevem miatt, de azért ez az igazság. Pont olyan kisváros, amelyet a filmekben látni. A legtöbb ház fehér, fából épült, csinos verandával – egyik szebb, mint a másik. És itt van még Mrs. Fraser háza, a nagy, rozszant, vörös téglás épület, amit vastag tölgyek és még nálam is magasabb bokrok takarnak el. Aki be tud nézni a verandára, láthatja, hogy mindenütt macskák ülnek. Macskás néninek hívjuk, mert mindig eteti a kóbor cicákat.

Apa szerint az itteniek nem igazán szeretik a változást, és ez jó, mert tulajdonképpen a vadon közepén élünk. A mi házunk a Jeremy folyó mellett áll, ami szerintem inkább folyam, és sok hold lápon kanyarog keresztül, amíg el nem éri az Atlanti-óceánt. Ezen az útvonalon jutnak ki a halászhajók is a tengerre. A város másik oldalán pedig a Marion Nemzeti Park erdői terülnek el. A belváros csak néhány üzletből áll a Pinckney Streeten – ez a főutcánk –, és ott a Művészeti Központ meg a T. W. Graham's, a város egyetlen étterme. Megvan, amióta világ a világ. Az egész várost kicsinosították az ünnepekre, fényes zöld magyal, fenyőág és koszorú függ az ajtókon. Amikor Dill-lel végigtekertünk az utcákon sulis után, csak gurultam, hogy alaposan meg tudjam nézni a feldíszített ablakokat.

– Gyere már! – kiáltotta Dill türelmetlenül.

Jól lehagyott, úgyhogy megmarkoltam a kormányt, és beletapostam, hogy utolérjem. Már attól majd megsokszorozódott az erőm, hogy eszembe jutott, miért is megyünk hozzájuk. Ráfordultunk egy földútra, amit hatalmas tölgyek és hosszúlevelű fenyők szegélyeztek a fejünk fölé magasodva. Nem szerettem volna ennyire bent élni a Marion Nemzeti Park területén. Kétszázötvenezer hold erdő, láp és vadon. Arról híres, hogy a függetlenségi háború alatt a hazafi Francis Marion itt rejtőzött el a brit hadsereg elől. Úgy is hívták, hogy a mocsári

róka. Talán már hallottak róla. Az erdő olyan sűrű, a mocsár meg olyan ködös volt, hogy a britek nem akadtak a nyomára. De az is lehet, hogy nem mertek bemenni. Én megértem. A múlt hónapban egy prérifarkas megette Dill egyik macskáját. Naná, hogy inkább lakom az óceánnál, mint az erdőben.

Dillék háza olyan, mint egy nagy fakunyó, és közvetlenül mögötte már kezdődik az erdő. Sötétben alig látod. A családja azután vette, hogy 1989-ben a Hugo hurrikán sok másikkal együtt porig rombolta a házukat. Teljesen letarolta McClellanville-t. Dill anyukája mesélte, hogy egy hajót sodort a kertjükbe, a házuk helyére. Ezután az anyukája azt mondta, többé nem akar az óceán mellett lakni. Nem mentek túl messzire, de itt, az erdő mélyén olyan, mintha kilométerekre lennénk a víztől.

Ledobtam a bringám, és beszaladtam Dill után. Barátságosan vakkantás hallatszott a ház tulsó feléből, és nemsokára bekocogott Daisy, a csokibarna labrador, hogy felmérje a teret. Elhaladt Dill mellett, és a lábamat kezdte szaglászni, én pedig a fejét simogattam. Tudtam, hogy mostanában ezt csinálja, mert szuperoltalmazó üzemmódban van, de alig bírtam nyugton maradni, annyira szerettem volna már látni a kiskutyáit. Egy perccel később csóválni kezdte a farkát, és bekapta a kutyaropit, amit hozni szoktam neki. Most már be fog engedni a hátsó szobába.

– Sziasztok, fiúk! – dugta ki a fejét Mrs. Davidson a konyhából. – Milyen napotok volt?

– Jó – válaszoltuk unottan.

– Sütöttem sütit.

Megéreztem a csoki illatát, és összefutott a nyál a számban, de semmi nem tarthatott vissza tovább a kutyusoktól.

– Köszönöm, Mrs. Davidson, de nem vagyok éhes. Megnézhetem a kutyusokat?

Mrs. Davidson úgy mosolygott, ahogy az anyukák szoktak, amikor nem sikerül átverni őket.

– Persze. Csak óvatosan, hallod? Még nem állnak valami biztosan a lábukon. De rendetlenkedni már tudnak.

Mintha puskából lőttek volna ki, úgy száguldottunk be Dill-lel a nappaliba, hogy megnézzük őket. Még mielőtt megláttam volna őket, hallottam a magas hangú csaholást. Ezért jövök Dillékhez mindennap sulis után. A barna bőr ülőgarnitúrát hátrébb tolták, hogy elférjen a nagy, fekete drótkennel a hét barna és sárga szőrgombóccal. A kutyusok az oldalához szaladtak, egymás hegyén-hátán tapostak, szűkölve küzdöttek a figyelmünkért.

Ha az ember egy rakás kutyakölyköt lát, valami megmozdul a szívében. Minden egyes alkalommal. Megállíthatatlanul kibuggyant belőlem egy „Óóó!”. Ciki volt, de Dill is ugyanett csinálta. Lekuporodtam közéjük, és egyből körülvettek, az összes kutyus az orromat és a fületem próbálta megnyalni. Körbelihegtek. Felnevettem. Nemcsak azért, mert csiklandoztak, hanem mert olyan piszkosul aranyosak voltak. Mind a hetet imádtam. De volt egy, amelyikért teljesen odavoltam.

Kiválasztottam egy aranyszínű kölyköt, és az ölembe vettem. Ő az enyém. Úgy hívom, Szöszi Tappancs. Mert nagyon szeret ásni. Amikor a kölykök megszülettek, azonnal átjöttem Dillhez, úgyhogy én is pont olyan jól ismertem őket, mint a többiek a családból. Heteken keresztül mi vigyáztunk rájuk, amikor Dill anyukája délutánra ment dolgozni. A kennelel mellett ülve írtuk a házinkat. Újszülött korukban sokat aludtak. Most már nem annyira.

Ekkor Dill anyukája bejött a szobába egy tányér sütivel a kezében.

– Ritka, hogy egy kiskutya így ragaszkodik valakihez.

– Ő választott engem – mondtam büszkén. – Mindig egyenesen idejön hozzám, és itt is marad. Az ölemben szokott aludni. – Tappancs felnézett rám, és igyekezett megnyalni az orrom.

Mrs. Davidson letette a tányért a kisasztalra, és összekulcsolta a kezét. Aggódó arccal felém fordult.

– Miller, a kutyusok elég nagyok lesznek karácsonyra, hogy elválasszuk őket. Látod azokat a színes szalagokat?

Észrevettem, hogy mostanra a legtöbb kölyöknek különféle színű szalag van a nyakába kötve. Bólintottam, bár láttam, hogy Tappancs nyakában nincsen.

– Azokat a kölyköket már eladtuk. És van egy listám azokról az emberekről, akik még venni szeretnének. A héten jöhetnek majd megnézni, és kiválasztják, melyik legyen az övék.

– Mrs. Davidson elhallgatott. – Miller, van egy pár, akinek nagyon tetszik Tappancs. Próbáltam mondani nekik, hogy már foglalt, de... Látod, milyen helyes kutyus. Már nem sokáig tartogathatom.

Szorosan magamhoz öleltem a kutyusom. Tappancs senki másé nem lehet, csak az enyém.

– Csillagom, megkérdezted már anyát, hogy megkaphatod-e?

Tappancs fészkelődni kezdett a karomban. Kicsit lazábban tartottam, de nem akartam elengedni. Úgy bámult rám, mintha érezné, milyen feszült vagyok.

– Még nem. Én, ööö... arra gondoltam, hogy esetleg őt kérném karácsonyra.

Mrs. Davidson vonásai ellágyultak az aggodalomtól.

– Tudom, szívem, Dill mondta. Úgy szeretném, ha várhatnék vele, de tudod, mások is karácsonyi ajándéknak szeretnék a kutyusokat. Tudniuk kell a választ. És nekem is.

Összeszorítottam a szám, a szívem hevesebben dobogott. A kutyusok háromszáz dollárba kerültek fejenként. Annyiba, mint egy videójáték-konzol.

– Azon gondolkodtam, ha esetleg úgy alakul – próbálkoztam –, nekem van hetvenöt dollárom. Azt odaadhatnám előlegnek, aztán apránként kifizetném a maradékot is. Keményen fogok dolgozni, megígérem.

Mrs. Davidson mosolygott, de a mosolya szomorú volt.

– Vagyis lefoglalószod, és tegyem félre neked?

Dillre sandítottam. A barna kutyát nézte az ölében, aggodalomtól eltorzult arccal simogatta. A barna kölyökkutya nyakában piros szalag volt, mert Dill megtarthatta magának karácsonyra. Azt hiszem, rosszul érezte magát, hogy nem adhat nekem egyet csak úgy.

Megvontam a vállam, mert fogalmam sem volt, mit jelent az, hogy lefoglalószni.

– Olyasmi.

Mrs. Davidson felsóhajtott, közelebb jött, és leguggolt mellém. Kedvesen viselkedett, de tudtam, hogy most rossz hír következik.

– Bárcsak igent mondhatnék, drágám! De nem tehetem, és meg is mondom, miért. A kutyus vételára a legkisebb kiadás. Arra is kell pénz, hogy állatorvoshoz vidd, megvedd a bolha elleni szereket, etesd, meg még egy csomó másra is. Mindez együtt nagyon sokba kerül. Nem lenne helyes, ha hagynám, hogy a szüleid engedélye nélkül vedd meg a kutyát. Nekik is vállalniuk kell veled együtt. Ugye érted? Bárcsak megtehetném, de túlságosan szeretem ezt a kis állatot ahhoz, hogy vállaljam a kockázatot. És túl jó barátok vagyunk anyukáddal, hogy ne kérjem ki a hozzájárulását.

Elhallgatott.

– Mondok neked valamit. Megkaphatod a kutyust kétszáz dollárért. Mellesleg szerintem ő a legcukibb az alomból. Talán ez segít valamit. Miller, szeretnéd, hogy beszéljek anyukáddal?

Tappancsra szegeztem a tekintetem, és megráztam a fejem. Nem akartam, hogy Mrs. Davidson meglássa a kibuggyanó könnyeimet. Tudtam, hogy ha felhívja anyát, ő elmondaná neki, mi minden miatt nem lehet most kutyánk. Szerettem volna először én megpróbálkozni a meggyőzésével.

– Nem, köszönöm. Ma este beszélek vele – felpillantottam rá, és a szemébe néztem. – Megígérem.

Az asszony felém nyúlt, és megpaskolta a fejem. Úgy éreztem magam, mintha én is kutyakölyök lennék.

– Remélem, igent mond, mert ez a kutyus imád téged.

Olyan gyorsan tekertem haza, ahogy csak bírtam. Hidegfront közeledett, és a kezem majd ráfagyott a kormányra. A levegő fagyos és nedves volt, akár a hó. Nem mintha láttam volna már havat. De a hó gondolatára reménykedni kezdtem. Anya mesélte, hogy a Hugo hurrikán utáni karácsonyon esett a hó. Azt mondta, olyan volt, mintha a Jóisten áldást küldött volna a pusztító vihar után.

Sötétedett, mire hazaértem. A mi házunk nem olyan elegáns, mint a viktoriánus házak a Pinckney Streeten, nem is olyan nagy, mint Dilléké, de takaros kis épület, széles verandával és csúcsos manzárdablakokkal. Amikor hazafelé megyek, úgy néz ki, mint egy mosolygó fej. És ami a legjobb, hogy közvetlenül a Jeremy folyó mellett áll, kőhajításnyira a halászkikötőtől. Sok másik házzal együtt erre is ráférne egy kis szerető gondoskodás.

– A tatarozás pénzbe kerül – mondogatja anya szomorúan csóválva a fejét, amikor a lepattogzó festéket vagy a kilazult lépcsőfokokat vizsgálgatja. De ez az otthonunk, és nem is tervezünk megválni tőle.

Odabent meleg volt, és sülő kenyér illata szállt. Mentem az orrom után a konyhába, amelynek az ablakai a folyóra néznek. Anya a masszív faasztal fölé hajolva épp a húsos pitére tette rá a tésztát, ami majd ropogósra sül a tetején. Mellette ott voltak a hálaadási pulyka maradványai, gyakorlatilag csontig lecsupa-szítva. Anya nem szereti, ha nyeszlett pulykát kell sütni hálaadáskor. De akárhogy is szeretem a pulykát, és jólesik a válto-

zatosság a sok garnéla után, mégiscsak a maradékokat esszük azóta. Remélem, ez a végső próbálkozása, hogy az utolsó falatnyi húst is lefejtse a csontokról, és beletegye a pitéjébe. Felsőhajtok, mert tudom, hogy még levest is fog főzni a csontokból.

Anya csinos és vékony. Igazán szép. Főleg a hosszú, sötétbarna haja. Mondjuk, ő annyira nem örül neki, hogy itt-ott már őszül. Apa ezüst szálaknak hívja, amik átszövik a haját, és ettől anya mindig elmosolyodik. Most épp hátrakötötte, de néhány tincs kiszabadult a nyakánál. A fehér köténye lisztes. Kicsit lefogyott az elmúlt pár hónapban. Helyettesítő tanárként dolgozik, de amióta apa abbahagyta a halászatot, takarítást vállal, hogy legyen pénz. A ruhája alaktalanul lógott a vállán, az arca fáradt volt. De amikor felnézett rám, a zöld szeme örömtől csillogott, és megfiatalodott a mosolytól.

– Hazaértél? – pillantott önkéntelenül is az órára. – Már kezdtem aggódni.

Az asztalhoz mentem, és lehuppantam egy székre. Fáradt voltam a hosszú bringaúttól.

– Bocs, hogy késtem.

– Megcsináltad a házid Dillnél?

Megráztam a fejem. Megfordult a fejemben, hogy elsumákolom, de ha van valami, amit anya nagyon utál, az a hazugság. „Családon belül nincs hazugság”, mondta mindig, ha rajtakapott. És most nem akartam kihúzni nála a gyufát.

– Nem – válaszoltam.

Megállt, és rám nézett.

– Mennyi házid van?

Megkönnyebbültem, hogy nem tolt le. Levettem a hátizsákomat, és előtúrtam belőle egy könyvet. Kedvetlenül tettem ki az asztalra.

– Nem sok. Olvasónaplót kell írni ebből.

Anya a kötényébe törölte a kezét, és a könyvért nyúlt. Felcsillant a szeme.

– Ó, a *Karácsonyi ének!* Imádom ezt a könyvet. Nagyon jó.
– Már csekkoltam a filmet – morogtam csendesesen.
– Láttam – javított ki. – Jó film, de a könyv jobb. Senki sem tudja olyan jól leírni az embereket, mint Dickens. Már elkezdted olvasni?

Megint megráztam a fejem.

– Csak ma kaptam meg.

– Scrooge-ról már hallottál, igaz? A zsémbes, vén zsugori, aki utálta a karácsonyt. Ahányszor csak kellemes ünnepeket kívánt neki valaki, azt mondta: „Badarság! Humbug!”

– Mi az a humbug?

Anya vidáman felnevetett.

– Te vagy egy nagy humbug! – mondta viccesen, és megborzolta a hajam. – Nem, azt jelenti, ostobaság. Vagy csalás.

Elvigyorodtam, és elhúztam a fejem a keze alól.

– A gimisek ezt adják elő, és nekünk kötelező elmenni rá.

– Komolyan? Hú, szuper! – Anya egyre szélesebben mosolygott. – Utána meg csapunk egy görbe estét!

Unottan megvontam a vállam. Semmi kedvem nem volt elmenni.

– Ne legyél te is olyan, mint a vén Scrooge! – nevetett anya megint, és visszafordult a húsos pitéhez. Még derűsen hozzátette: – Mindjárt itt a karácsony.

Ettől fellelkesedtem. Ez volt a jelszava, és mivel épp december elseje volt, a legmegfelelőbb pillanatban hangzott el. Még senkivel sem találkoztam, aki jobban szeretné a karácsonyt, mint anya. Vagy bármelyik ünnepet, ha már itt tartunk. Apa szerint bele van bolondulva az ünnepekbe, de mindig mosolyog, amikor ezt mondja. Ha anyának már a karácsony járt az eszében, akkor adódott az ötlet, hogy megkérdezzem a kutyáról.

– Emlékszel, mondtam, hogy Dill kutyájának, Daisynek kölykei születtek.

Anya keze egy pillanatra megállt a pitén.

– Aaa-haa.

– Nagyon édesek. Mrs. Davidson szerint ez az eddigi legjobb alom. És egészségesek! – Alaposan előkészítettem a terepet. – Már volt velük állatorvosnál, és beoltatta őket. És nem is férgesek – tettem hozzá ráadásként.

– Az jó. – Anya elkapta a tekintetét, és újra a pitével foglalkozott.

– Ja-ja.

Kattogott az agyam. *Hogy kérdezzek rá? Egyenesen vagy ügyesen? Szőjem bele a beszélgetésbe?* Az utóbbi megoldást választottam.

– Csomóan Xboxot vagy PlayStationot kérnek karácsonyra.

– Az elég komoly kérés.

– Igen, de szerintem megkapják.

– Komolyan? – nézett fel, miután elkészült a pitével. Megint a kötényébe törölte a kezét. Feltűnt, hogy mindkettő kipirosodott. – Te is azt szeretnél karácsonyra?

Próbáltam lazára venni. Felhúztam az egyik vállam.

– Annak is örülnék – pillantottam felé. – De igazából nem azt szeretnék.

Anya megfordult, hogy ellenőrizze a sütőt. Hatékony volt a konyhában: úgy lépegetett egyik helyről a másikra, mint egy biztos lábú NBA-játékos. Egy pillanatra megállt, aztán rám nézett, és teljes figyelmével felém fordult.

– Akkor mit szeretnél karácsonyra?

Hát akkor ki vele! – gondoltam. Előrehajoltam az asztal felett, és csak úgy dőlt belőlem a szó.

– Jaj, anya, az egyik kölyök a legszebb, amit valaha láttam. Aranyszínű, és elképesztően édes. Szösi Tappancsnak hívom – nevettem fel idegesen. Anya mosolygott, de a szeme szomorú volt. – Már ő is ragaszkodik hozzám. Mindig jön, és egyenesen mellém fekszik. És az ölemben alszik, meg minden! Imádom,

anya. Csak őt szeretném karácsonyra. Én fogok gondoskodni róla, meg én fogom sétáltatni, és dolgozni is fogok, hogy be tudjak szállni a kutyaedelbe. – Úgy dőlt belőlem a szó, hogy meg kellett állnom levegőt venni. Ránéztem, és imára kulcsolt kézzel így zártam le a heves szóáradatot: – Légyszi! – A testem előredőlve megfeszült.

Anya rám nézett, és mélyen ülő szomorúságot láttam a szemében. Nem mondott semmit, én pedig éreztem, hogy miközben hátradőlök a széken, a feszültség lassan elszáll belőlem, mint egy leeresztett lufiból a levegő. Tudtam, mi lesz a válasz, még mielőtt kimondta volna. Tudtam, hogy már beszélt Mrs. Davidsonnel.

– Kicsim, nem ez a legjobb pillanat, hogy bevállaljunk egy kutyát.

A csalódás úgy öntötte el a bensőmet, mint egy hullám.

– Sosincs megfelelő pillanat – mondtam haragos tekintettel.

– Ez nem tisztességes!

– Igazad van. Egyáltalán nem az – vágtam vissza, magam is meglepődve a merészségemen. – Mindig azt mondd, hogy még kicsi vagyok hozzá, vagy hogy a kutyák túl koszosak, vagy hogy majd akkor, ha megtaláljuk a megfelelő kutyát, vagy ha majd idősebb leszek. Hát most már elég idős vagyok, és ez a megfelelő kutya. Imádom, anya.

Éreztem, hogy a szemem könnybe lábad, és szégyelltem magam.

Anya felsóhajtott, a válla előreesett.

– Tudod, hogy meg kellett húznunk a nadrágszíjat, amióta apa végleg kikötötte a hajót. Nem is tudom... – Mély levegőt vett, majd végső mentésként így folytatta: – Talán megkérdezhetjük apát.

– Miről akartok megkérdezni?

Mindketten megfordultunk. Annyira elmerültünk a vitában, hogy nem hallottuk, amikor apa bejött. Betöltötte

az egész ajtónyílást, széles vállán feszült a kopott farmerkabát. A ruháján a kosz- és olajfoltok arról árulkodtak, hogy egész nap keményen dolgozott egy halászhajón. Az arca egész évben napbarnított volt, és a ráncok úgy futottak rajta, mint a keskeny folyók, amelyeken a hajóját navigálta. Világos szeme azonban úgy világított, mint a jellőtűz, amelyből árad a forróság. A fénye először anyára ragyogott, majd rám.

A tekintetétől kihúztam magam a széken. Meg sem bírtam szólalni, csak elfordultam, és tehetetlenül néztem anyára.

Ő is megzavarodott apa váratlan felbukkanásától; odasietett hozzám, és gyorsan adott neki egy pusztit.

– Korán jöttél.

– Pocsék volt a fogás – morogta apa csalódottan.

– Kérsz egy sört? – Meg sem várva a választ, anya gyorsan a hűtőhöz lépett, hogy hozzon neki egyet.

Apa kinyitotta az üveget, és meghúzta. Aztán egyenesen rám nézett.

– Miről akartok megkérdezni?

Anya a segítségemre sietett.

– Miller épp arról beszélt, mit szeretne karácsonyra.

Apa arcán egy árnyék suhant át. Még egyet kortyolt a söreből.

– És mit szeretnél?

Megnyaltam az ajkam, és felálltam.

– Egy kiskutyát, Dillék egyik kutyusát.

Apa egy szót sem szólt.

– Aranyszínű labrador – soroltam tovább. – Mrs. Davidson azt mondja, a legszebb az alomban.

– Egy kutyát? – kérdezte apa döbbent arccal. – Kutyát akarsz? Némán bólintottam.

– A pokolba is, fiam, tudod te, mibe kerül a kutyatartás?

– Dolgozni fogok, hogy beszálljak a kutyaeledelbe, meg amire szükség van. Tudod, hogy szorgalmas vagyok.

– Az vagy – ismerte el, és megdörzsölte a borostás állát. Anyára pillantott, aztán megrázta a fejét. – De nem lesz elég. Talán jövőre.

– Nem jövőre! – kiáltottam. Kétségbeesésemben felbátorodtam. – Én nem akármilyen kutyát akarok, hanem ezt! Tappancsot. Meg kell kapnom. Kérlek, apa!

– Most nem megy, fiam. Neked is alig tudom előteremteni az ételre valót, nemhogy egy kutyának.

– Van hetvenöt dollárom. Azt mind odaadom neked. Apa arca elvörösödött.

– Azt mondtam, nem! – ordította.

– Ne kiabálj! – mondta anya.

– Ne bátorítsd! – vágott vissza apa szikrázó indulattal.

Egy pillanat alatt történt köztük valami, kiolvasták egymás szeméből az üzenetet, amit én nem értettem.

Apa lehiggadt.

– Ne hagyd, hogy hiú reményeket tápláljon! – mondta.

Egyértelműen vesztettem. Tudtam, hogy most csendben kéne maradnom, de nem bírtam fékezni magam.

– Visszafizetem. Az utolsó centig. Megígérem.

– Nem! – üvöltötte apa, és úgy csapott a levegőbe, ahogy a machete hasítja a búzát. – Nincs kutya! És itt a vége, értve vagyok? Egy szót sem akarok hallani róla.

Egy pillanatra rám meredt, de a fájdalom nagyobb volt a szemében, mint harag. Aztán kiviharzott a konyhából, mi meg ott maradtunk anyával, és csak álltunk a döbönt csendben.

Visszaereszkedtem a székre, a karomra fektettem a fejem, és próbáltam visszatartani a könnyeimet.

Anya mellém lépett, és a vállamra tette a kezét.

– Jaj, Miller, ne szomorkodj! Lesznek még Daisynek kölykei.

– De nem olyanok, mint Tappancs! – kiabáltam, de a karom eltompította a hangomat.

– Ezt nem tudhatod. Mindig gyönyörűek a kölykei. Biztos forrásból tudom, hogy Mrs. Davidson még egy almot tervez.

Elhallgatott, várta, hogy én is mondjak valamit, de nem volt mit mondanom.

– Fel a fejjel! – rázta meg gyengéden a vállam. – Csodás hírem van. A lehető legjobb.

Szipogva felemeltem a fejem. A remény már csak ilyen. Eltaposhatod, összezúzhatod, de az első adandó lehetőségnél ismét felszínre tör. Vadul járt az agyam, hogy vajon valami munkáról hallott-e, amit elvállalhatnék, vagy talán beszélt Mrs. Davidsonnel.

– A bátyád hazajön – mondta lelkesen; a szeme ragyogott a hírtől. – Hát nem hihetetlen? A legjobb karácsonyi ajándék a családnak, hogy Taylor hazajön. Csodálatos, nem igaz?

Ez a nagy hír? Szerettem a bátyámat, és örültem, hogy hazajön. De ez a karácsonyi ajándékom? Nem egy Xbox. Nem egy PlayStation. És ami a legborzasztóbb, hogy nem is Tap-pancs.

Az ingem ujjával megtöröltem a szemem, és felálltam az asztaltól, egy lépést távolodtam anyától. Felmarkoltam a *Karácsonyi éneket*, és egy dühös mozdulattal visszagyömöszöltem a táskámba. Úgy kavargott bennem a fájdalom, mint a forgószél.

– Miller, ne légy már ilyen! Nemsokára karácsony.

Kicsörtettem, de az ajtóban visszafordultam, és úgy kiáltottam vissza, mint apa az előbb.

– Badarság! Humbug!